

Він хмари рукавом розмаяв,
Піднявши хвилями вершин,
Окучерявлений Китаїв,
Благоуханий сельний крин.

Крізь плісняву холодних келій,
Крізь ладан, віск і клубуки,
Як очі грішниці веселі,
Сміються роки і віки.

Хай звук заплаканої міді
Скликає згорблених ченців,
Хай спис Євстафія Плакіди
Перед хрестом закаменів,

Хай прикладаються прочани
До переляканіх ікон,
Хай прорікає Первозваний
Царів, панів, корону й трон,—

Та з палицею пілігрима
У нові села й городи
Прямує тінь неутолима
Григорія Сковороди.

1925